

for, at der kunde blive Enstemmighed angaaende § 1 i en ny Affattelse i meget væsentlig Overensstemmelse med, hvad Mindretallet har ønsket.

Den næste Ændring, Mindretallet har foreslaaet, gaar ud paa, at der i en ny § 2 a. skal udtales, at „Næringsadkomst skal ikke kunne kræves til Udøvelse af nogen Virksomhed, som er at anses som Landbo- eller Husffid, eller som gaar ud paa Forædling af Produkter af den paagældendes eget Landbrug, Havebrug eller Skovbrug“. Jeg mener ikke, at der i Virkeligheden er nogen Anledning til at modsætte sig denne Ændring, forudsat at Meningen dermed er, at en saadan Forædling af Produkter af den paagældendes eget Land-, Have- eller Skovbrug ikke skulde foregaa paa haandværksmæssig eller fabrikmæssig Maade. Jeg har den Mening, at det er Mindretallets Hensigt, at denne Tilføjelse dog ikke skulde kunne fortolkes saaledes, at denne Forædling i Virkeligheden skulde kunne etablere en hel industriel Virksomhed; i saa Fald vilde jeg rigtignok meget nødig have denne Tilføjelse. Hvis man derfor til Slutningen af Bestemmelsen, der jo lyder saaledes: „eller som gaar ud paa Forædling af Produkter af den paagældendes eget Landbrug, Havebrug eller Skovbrug“, vilde føje: „medmindre saadan Forædling sker paa haandværksmæssig eller fabrikmæssig Maade“, skulde jeg ikke have noget imod at acceptere det ærede Mindretals Forslag. — Det ærede 2det Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund) har allerede udtalt sig om Ændringsforslaget under § 2 b, som gaar ud paa, at der ogsaa skal være fri Næring for Forhandling af udenlandske Kornvarer, og jeg kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem udtalte. Det er min Mening, at Handel med, hvad man forskriber fra Udlandet, bør ikke være fri Næring. Hvis nogen af en Fejltagelse, uden at vide af det — hvis det skulde være muligt — kom til at sælge udenlandske Kornvarer, vilde han dog efter min Mening ikke komme til at overtræde Næringslovens Forskrifter. Men hvis han altsaa vil sælge Kornvarer, som han ved komme fra Udlandet, maa han ogsaa erhverve Næringsadkomst, som giver ham Ret til at drive en saadan Virksomhed. Jeg synes ikke, det er noget ubilligt Forlangende, naar man vil drive en Virksomhed med en saadan Kornhandel, at den paagældende løser Næringsadkomst, eftersom ellers vore allerstørste Kornforretninger vilde kunne drives uden nogen som helst

Næringsadkomst. At Gryn, udenlandsk Frugt og Pølser skulde kunne være Genstand for Frihandel, finder jeg ikke er nogen berettiget Fordring, og at Skifer, Vand- og Kloakrør, som ogsaa af Mindretallet foreslaaet, skulde kunne sælges ligeledes uden Næringsadkomst, finder jeg ikke er tilstrækkelig begrundet. Det er ikke saa meget vigtige Punkter, men jeg mener, at Mindretallet kunde slutte sig til Flertallets Ændringsforslag under Nr. 7—9, som dog indeholde en ikke uvæsentlig Indrømmelse i Forhold til, hvad Lovforslaget gaar ud paa. — Naar Mindretallet i den foreslaaede § 2 c har ønsket at give en Definition af, hvad der skal forstås ved Entreprenørvirksomhed, har jeg ikke noget at indvende derimod, jeg tror; at den Bestemmelse, man der har givet af en Entreprenør, maa siges at være stemmende med de faktiske Forhold og ogsaa at være acceptabel, naar man skal til at lovgive herom. Naar det af samfte Mindretal under § 2 c om Kvinder er foreslaaet, at de have Ret til „uden Næringsadkomst, til Salg eller for fremmed Regning, selv om de dertil antage fremmed, kvindelig Medhjælp, at tilvirke Modepynt, Klædningsstykker for Kvinder eller Børn, samt at sy Linned, Kasketter og Halsbind“, har jeg nok hørt, at den ærede Ordfører for Flertallet har modsat sig dette, og jeg finder det ogsaa rimeligt, eftersom Ordene „selv om de dertil antage fremmed, kvindelig Medhjælp“ dog aabne Adgang til endogsaa ret stor Virksomhed paa dette Beklædningsomraade. Men jeg kan paa den anden Side godt give det ærede Mindretal Ret i, at selve Virksomhedens Genstand, nemlig Modepynt, Klædningsstykker for Kvinder eller Børn, Linned, Kasketter og Halsbind er ret begrænset, saaledes at der maaske ikke vilde være saa meget at risikere ved at gaa ind paa Mindretallets Forslag i saa Henseende. Jeg mener med andre Ord, at den dertil antagne fremmede kvindelige Medhjælp, naar Talen er om disse Genstande, som jo ere ret bestemt angivne og begrænsede, dog næppe vil kunne antage saa stort et Omfang, som hvis en saadan Begrænsning ikke var givet i det ærede Mindretals Forslag, men jeg er i øvrigt enig med den ærede Ordfører i, at jeg nok synes, der kunde være nogen Anledning til at bestemme, at ogsaa disse Kvinder skulde løse Næringsadkomst, da de jo dog i Virkeligheden drive en Næring, som kan have noget Omfang, og have Ret til at tage fremmed Medhjælp efter Loven i ubegrænset Omfang.